

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. K.**

oskarżonej za popełnienie czynu z art. 160 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 18 grudnia 2024 r.

skargi prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Wilda w Poznaniu

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 25 lipca 2024 r., sygn. akt IV Ka 385/24,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 18 grudnia 2023 r., sygn. akt VI K 386/21,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I. oddalić skargę;

II. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto o Wilda w Poznaniu, wyrokiem z 18 grudnia 2023 r., uznał M. K. za winną popełnienia przestępstwa z art. 160 § 2 k.k. i skazał ją na karę grzywny. Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z 25 lipca 2024 r., po rozpoznaniu czterech apelacji: obrońcy, oskarżonej, oskarżyciela publicznego i kuratora oskarżycielki posiłkowej uchylił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań - Wilda w Poznaniu, w trybie art. 539a k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Zarzucił w niej zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisu postępowania karnego tj. art. 437 § 2 k.p.k., przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy brak było podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu wynikało jednoznacznie, że podstawą uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania był przepis art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., jako że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Silnie trzeba zaakcentować, że procedowanie Sądu Okręgowego w Poznaniu w zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich uzupełnienie nie mieściło się już w kompetencji Sądu odwoławczego, zasługiwało na pełną aprobatę. Uznanie zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, nie musi być jednoznaczne z wydaniem orzeczenia reformatoryjnego. Sąd *ad quem* poświęcił zresztą temu zagadnieniu znaczną część swego uzasadnienia, z którego dobitnie wynika, że wydając wyrok kasatoryjny, kierował się przekonaniem ugruntowanym po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego, że oparcie

skazania w zasadniczej mierze na przeprowadzonych przez Sąd *meriti* opiniach biegłych, godziło w zasady swobodnej oceny dowodów i obiektywizmu.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie Sądu odwoławczego znajdowało podstawy w art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* k.p.k., i stwierdzając poprawność zastosowania tego przepisu, Sąd Najwyższy oddalił skargę oskarżyciela publicznego (art. 539e § 2 k.p.k.).

[J.J.]

[a.ł.]